

Néha az óceánnal merülök

Csoportos kiállítás
Deák Erika Galéria,
2021. március 26-ig

RÉDLING Hanna: *Vanilla Room*, 2020, giclée-nyomat, 56x70 cm

A Deák Erika Galéria négy fiatal alkotó, Kalán Viktória, Kárándi Mónika, Rédling Hanna és Sztefanu Marina legfrissebb munkáit állítja ki. A galéria néhány hétre egy varázslatos, futurisztikus kertté változik, ahol a David Lynch *Dűnéjének* kietlen pusztasága olvad egybe az oázisok édenkertszerű bujaságával. Ebben a térben találkozik az elárult női test, a vizet keresgélő virágszál és a saját környezetét újratereztető és azt rózsaszín álomba burkoló képzelet világa. A kiállítás címe alapvetően a jövőkép nélküli kortárs valóságokra és az azzal szemben megjelenő elvagyódás és nosztalgia simulékony érzetegyüttesére utal. Múltunk fontos attribútumai a szemünk láttára tűnnek el és válnak emlékekké, az ember pedig egyre kilátástalanabb küzdelmet folytat az eddig ismert élet megőrzéséért.

Ami szép, az szép

Fischer Judit
egyéni kiállítása
Kisterem,
2021. március 19-ig

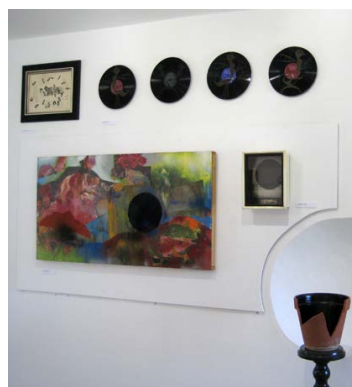

FISCHER Judit: *Ami szép, az szép*, kiállítási enteriőr, Kisterem, 2021
Fotó: Tóth Dávid

Fischer Judit a Kisteremben rendezett kiállításán legújabb akvarellfestményeit, papírfűzésekkel készült képeit és egy nagy méretű textilmunkát mutat be. Az *Ami szép, az szép* című tárlaton látható akvarellsorozat középpontjában Fischer eddigi munkásságának folytatásaként a mindennapi tárgykultúra elemei – játékok, ételek, növények, termékek és a fogyasztói kultúra tömeggyártásban létrehozott, majd rövid használat után kidobásra ítélt kellei – állnak, melyeket a művész évek óta egy etnográfus módszertanához hasonlóan megfigyel, sorozatba rendez és aprólékosan megfest, ezáltal megragadva azok karakterét és narratíváját. A kis méretű festmények mellett a kiállításon látható papírfűzés-sorozat szintén Fischer közvetlen környezetét rögzíti pixelszerű, absztrahált tájképek formájában, melyek száltechnikája jelenti a kapcsolatot a festett képek és a kiállítás központi eleme, egy kézzel készült, csomózott subaszönyeg között.

A feketéről

Első Magyar Látványtár, Diszel,
2021. április 5-ig

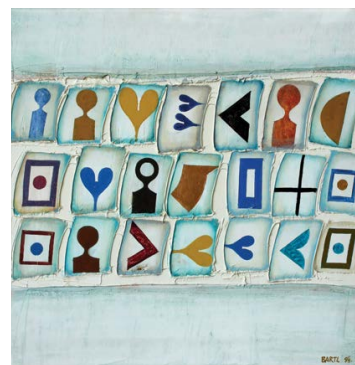
Kiállítási enteriőr BÖRÖCZ András, RÁCMOLNÁR Sándor, ALTORJAI Sándor és ZOLTÁN Sándor műveivel

Régen – legalábbis jól esik így gondolni – egyszerűbb volt a világ. Egyszerűbb volt róla feketén-fehéren gondolkodni, megnyilatkozni. Vagy csak „eladni” volt egyszerűbb – kinyilatkoztatásként akár – a fekete-fehéret? Akárhogyan is, ez az anakronisztikus jelenség a maga lesújtó eredményességével együtt nagy túlélőnek bizonyult. Viszont van egy széles pálya, gazdag és színes, érzékeny világ – a képzőművészet végtelenje –, amelyben mindig születtek, születnek érvényes megnyilatkozások: világos, kerek fekete-fehérek. E színviszony más természetű, mint a legősibb páros, a fény-árnyék ereje; míg azok nincsenek egymás nélkül, a fekete megáll magában, és megáll a fehér is – viszont láthatóan élvezik egymás társaságát.

Az Első Magyar Látványtár megpróbálja szóra bírni a feketét. A vállatánál nélkülözhetetlen segítségére siet és egyben a „vallomás” koronatanúja a mindentudó fehér. A látogatók gazdagon árnyalt feketére számíthatnak, és megbízható fehérre.

Ultramarin struktúrák

Válogatás Bartl József alkotásaiból
Faur Zsófi Galéria,
2021. március 1-31.

BARTL József: *Gyűjtemény*, 1994, olaj, vászon, 50x50 cm
Fotó: Deim Péter

Bartl József 1972-től a Szentendrei Régi Művésztelep tagjaként kapcsolódott be Szentendre sokrétű művészeti életébe olyan mesterek támogatásával, mint Kmetty János és Ilosvai Varga István. Nagy hatást azonban mégsem a posztnagybányai törekvések gyakoroltak rá, hanem a Korniss Dezső és Bálint Endre által képviselt képépítő módszer. Bartl a népművészeti gyűjtőutakon megismert népi tárgyak díszítőmotívumait (tímárjel, szív, tulipán, kereszt, baba) jeleníti meg festményein; az autentikus közegükből kiszakított jelképeket sajátos geometrikus rendszerbe helyezi, s ezáltal egyfajta szimbólumtárat vagy „jelképkatasztert” hoz létre belőlük. A Bartl-művek eszenciáját a motívumok variálhatósága, a ritmikai képleteket megrajzoló formaelmozdulások, az egymásra montírozott transzparens síkok, az organikus jelek geometrikus terekbe való beillesztése jelenti.

Picnic on the Driving Range

Kristóf Gábor
egyéni kiállítása
Schemnitz Galéria,
Selmezbánya,
2021. március 28-ig

KRISTÓF Gábor: *Cut the balls!*
2020, változó méretek

Kristóf Gábort régóta mozgatja az ipari technológiák közege, a standardizációs folyamatok és a bennük rejlő vagy azoknak ellentmondó organikus mutációk keresése, illetve generálása. Figyelmét mostanában a természet köti le, vagyis golfpályák standard tájképeiben mászkál, s amit talál, az egy halom elhagyott golfabda. A *Picnic on the Driving Range* című legújabb kiállítása egy összefüggő, elvont environment, vízió egy világról, melynek alapjai a golfabdák belsejében rejlő, színes mikrokozmoszban csíráznak. A kiállítást a művész Szinyei Merse Pálnak címezi, mint azokat a rövid bejegyzéseket is, melyekből a kiállítást kísérő füzet is összeáll. A selmezbányai Schemnitz Galériában rendezett tárlat egyelőre csak virtuálisan látogatható, amíg a korlátozások feloldódnak, a kiadványok viszont elérhetők Budapesten is.

DERKÓ 2021

Műcsarnok,
2021. március 2. – április 4.

MELKOVICS Tamás: *Blue kit*, 2020,
tömbösített és faragott MDF-lemez,
60 elemből felépülő, változó méretű
kompozíció

Az elmúlt évben világunk talán végérvényesen megváltozott. Paradox módon egyetlen bizonyosságunk: a bizonytalanság. A járványügyi korlátozások miatt a tavalyi Derkó-tárlatunkat már az online térben való bemutatkozások, rendezvények kísérték. A Műcsarnok jelen helyzetben is – ragaszkodva 125 éves tradíciójához – valamennyi kiállítását, így a DERKÓ 2021-et is hagyományos módon rendezi meg, kiegészítve az online térben való elérési lehetőségekkel.

Kiállító művészek: Ámmer Gergő, Bánkúti Gergő, Bernáth Dániel, Brutóczki Csaba, Éles Lóránt, Gergely Réka, Gosztola Kitti, Gregóczy Réka, Gulyás Andrea Katalin, Jagicza Patrícia, Kazi Roland, Kenesei Zsófia, Kicsiny Martha, Kincses Előd Gyula, Kiss Adrian Alexandru, Leitner Levente István, Mária István, Melkovics Tamás, Révész Anna, Rózsa Luca Sára, Sipos Boglárka, Süveges Rita, Szabó Franciska, Szabó Menyhért, Szilágyi Péter Antal, Varga Ádám.

Mellette minden puszta gyom

Süveges Rita
kiállítása
INDA Galéria, 2021. április 2-ig

SÜVEGES Rita:
Mellette minden puszta gyom, 2021

A földművelés az emberi környezetátalakítás egyik legfőbb példája. A Föld lakható területének felén mezőgazdasági termelés folyik, melynek felét mindössze négyféle növény fedi: kukorica, búza, rizs és szója. Ez a monokultúra, amely szándéka szerint csupán egyetlen faj számára szolgál élőhelyként. A szántóföld szélén azonban észrevétlenül terül el egy keskeny, pár méter széles terület, amelyet nem ér műtrágya és gyomirtó. Ez a keskeny, táblaszegélynek nevezett földszáv oázisként szegélyezi a mellette végtelenbe nyúló, termő sivatagot. Adódik a kérdés: a szegély vajon a fenntarthatóságot segíti elő, avagy inkább a nem kívánt ellenállás túrt és kiszákmányolt tere, és csupán annyiban tartja fenn a természetet, amennyiben azt a gazdaság a szolgálatába tudja állítani? Süveges Rita azt kutatja, hogy a mezőgazdaság fenntarthatatlan gyakorlatai hogyan fonódnak össze kényszerűen a fosszilis kapitalizmus technológiájával és érdekeivel.

black- mirror

Gerhes Gábor
egyéni kiállítása
acb Galéria,
2021. március 26-ig

GERHES Gábor: *Arbeit*, 2021,
fenyő, szilikonpaszta, akrillakk,
41×20×3,5 cm
Fotó: Tóth Dávid

Gerhes Gábor legújabb, önálló kiállításán debütáló, fotókból és tárgyakból álló műtárgycsoportját több szalon fűzi össze. Egyrészt minden egyes kiállított alkotás a művész védjegyének számít: sötét és ironikus, de legalább annyira misztikus hangulatot áraszt, másrészt – az elmúlt évtizedekben kiállítási gyakorlatához híven – egy kvázi-narratívát is épít műveiből. Már a kiállítás címe is egy többregejú játékot takar, hiszen a fekete tükör a kortárs művészetelméletben széles körben elterjedt allegóriája korunk monitor- és kijelzőcentrikus valóságélményének. A realitásunk percepciója immár elválaszthatatlan a mobiltelefonok és a hordozható számítógépek képernyőjétől és digitális képkultúrájától, Gerhes azonban nemcsak ezt a referenciát hozza mozgásba kiállítása címével, hanem többek között a 18. századtól főként az angol tájképfestészetben használt kellekre, a konkáv, fekete tükörré is hivatkozik.